

Isepäine Nõid ja Vallimäe Tarvas

Sellest pole küll väga palju avalikult räägitud, kuid tegelikult kukkusid kevadised Rakvere esmamainimise aastapäeva pidustused haledalt läbi. Sest kui linnusesse pidustuste kulminatsioonina mõeldud vabaõhuetendust kogunes vaatama vaid mõnikümmend inimest, siis kuidas selle kohta ikka öelda.

Traditsiooniliselt tuleks nüüd hakata kedagi süüdistama, et see jättis selle tegemata ja teine tegi midagi muud valesti. Nagu meil, eestlastel, ikka kombeks on.

Ei, seda ma tegema ei hakka. Parem arutlen, miks see niimoodi läks, ning mida saaks ja võiks teha, et tuleva-aastaselt kodulinna juubelil samamoodi ei juhtuks.

Kui pole, mõtleme välja

Virumaa Näituste direktor, rakverlane ja tarvanpäälane Raivo Riim rääkis möödunud nädalal pärast seda, kui oli koju jõudnud Hollandi väikelinna Zelhemi folkloorifestivalilt toredata loo:

“Zelhemis tehti nii: kümnekond aastat tagasi vaadati, et linnal tuleb 1200. sünnipäev, mis nüüd just kulmineerus. Nad hakkasid mõtlema, et nende linnal pole ühtegi legendi või sümbolit, mis inimesi ühte seoks. Ja mõtlesidki välja legendi Isepäisest Nõiast. See nõid oli nii isepäine, et sõitis isegi luua seljas tagurpidi ja pörutas suure hooga vastu kirikutorni ja kaotas ära ühe puukinga.

Nõid sai linna sümboliks ja Zelhemi peatänava ääres seisab nõiaskulptuur. Ja kõik zelhemlased räägivad linna külalistele mõnuga seda legendi.”

Mis, meid, rakverlasi ühendab? Mis on Rakvere sümbol ja legend?

Meil on oma teater, muuseum ja linnus. Baltimaade suurim lihakombinaat ja Eesti süüfilisepealinna maine.

Aga ka 700-aastane linnalugu, mis millegipärast enamikule rakverlastest sugugi

Meelis Lainvoo
Virumaa Teataja

korda ei lähe. Või läheb? Eks vaielge vastu.

Miks tarvas hea on

Ärksamad linnakodanikud vaidlevad, kas tasub Vallimäele tarva kuju püstitada või mitte. See vaidlus on loomulik ja vajalik. Aga lõppude lõpuks paneb siiski tarva paika raha. Ja need, kes ta vastu olid, peavad isegi oma arvamuse juurde jäädes lihtsalt tõsiasjaga leppima.

Või ei saa raha kokku ja tarvas jääb tegemata. Ju siis lepib teine pool sellega.

Kui nüüd vaadelda asja aga Zelhemi linna näite varal, siis miks ei võiks sellest samast tarvast saada Rakvere sümbol. Ma ei julge loota, et ta minu põlvkonda ühendama hakkaks või ka kümne aasta pärast kõik teda heaks ja Rakverele sobivaks peaksid, kuid ehk praegused lapsed harjuvad temaga ja võtavad omaks.

Inimesed kodulinna

Mida aga ikkagi teha, et Rakvere juubeliaastapäeva tähistamine aia taha ei läheks?

Arvan, et parim rohi selle vastu on võimalikult paljude linnlaste kaasamine ürituste korraldamisse. Ja hea oleks, kui inimesed paneks oma öla alla vabatahtlikult.

Mõtlemisaineks jäägu see, millega neid motiveerida. Vägisi ju isamaad ja kodulinna armastama ei pane.

Võib-olla peaks rohkem mõtlema Rakvere kõrval rakverlaste peale, sest ütlesid juba vanad roomlasedki: *Homo locum ornat, non hominem locus* – inime kaunistab kohta, mitte koht inimest.